

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne [datum] v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Sedláčka a soudkyň Mgr. Martiny Modrákové a JUDr. Heleny Przybylové v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 16. 10. 2019 č. j. 9 T 51/2018-627 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

podle § 226 písm. c) trestního řádu zprošťuje obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v [obec] ze dne 15. 6. 2018 č. j. ZT 32/2018-26 pro skutek, že

od blíže nezjištěné doby po dobu nejméně několika let do dne [datum], aniž by měl příslušné oprávnění k podnikání v oblasti zacházení s technickými plyny s výjimkou nákupu, skladování a prodeje těchto plynů, a dále v rozporu s normou TPG [PSČ] a § 126 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a v rozporu s pravidly bezpečnosti a požární ochrany pro skladování a manipulaci s plyny, jako podnikající fyzická osoba pod [IČO] v areálu na adrese [adresa svědka], okres [okres], ve skladu zkolaudovaném jako sklad náhradních dílů, který nesplňoval technické požadavky na skladování a manipulaci s technickými plyny, jednak skladoval propanbutanové lahve, jednak sám případně prostřednictvím svých zaměstnanců prováděl tzv. přepouštění propanbutanu, tj. přecherpal propanbutan z jedné lahve do druhé, přičemž dne [datum] v době od 9:55 hodin do 10:10 hodin na uvedeném místě s jeho vědomím prováděl jeho zaměstnanec [celé jméno poškozeného], [datum narození], přepouštění propanbutanu, když z blíže nezjištěné příčiny došlo k výbuchu nahromaděného plynu a následně k požáru a explozi většího počtu plynových propanbutanových lahví, jejichž kovové části se po výbuchu rozlétávaly do okolí skladu, ve kterém se nacházely budovy dalších firem i obytné budovy, v důsledku čehož byl vyhlášen zvláštní stupeň požárního poplachu spojený s uzavřením provozu na železniční trati [obec] – [obec], uzavřením

pozemní komunikace v ulici [ulice] a [ulice] v obci [obec] a dále s evakuací osob v okolí 500 metrů od předmětného skladu, přičemž v důsledku výbuchu došlo ke zranění [celé jméno poškozeného] spočívající ve zlomení kostí spodiny lebeční (puklina spánkové kosti vpravo, velkého a malého křídla kosti klínové vpravo, pukliny a rozlámání stropu pravé očníce a rozlámání kosti čichové), v důsledku čehož [celé jméno poškozeného] do bezvědomí a následně uhořel,

kterým měl spáchat přečin obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 4 trestního zákoníku, když nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v [obec] proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodl nalézací soud tak, že obžalovaného uznal vinným přečinem obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 4 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že od blíže nezjištěné doby nejméně dne [datum], v rozporu s ust. § 101 odst. 1, § 102 ZP a v rozporu s pravidly bezpečnosti a požární ochrany pro skladování a manipulaci s plyny, jako podnikající fyzická osoba pod [IČO] v areálu na adrese [adresa svědka], okres [okres], ve skladu zkolaudovaném jako sklad náhradních dílů, jednak skladoval větší množství propanbutanových lahví, jednak prostřednictvím svého zaměstnance [celé jméno poškozeného] prováděl tzv. přepouštění propanbutanu, tj. přečerpával propanbutan z jedné lahve do druhé, aniž by měl příslušné oprávnění k podnikání v oblasti takového zacházení s technickými plyny s výjimkou nákupu, skladování a prodeje těchto plynů, přičemž dne [datum] v době od 9:55 hodin do 10:10 hodin na uvedeném místě s jeho vědomím prováděl jeho zaměstnanec [celé jméno poškozeného], [datum narození] přepouštění propanbutanu, když při této nebezpečné činnosti, ohrožující život a zdraví lidí na místě i v blízkém okolí, došlo k úniku kapalného plynu a z blíže nezjištěné příčiny pak došlo k výbuchu nahromaděného plynu a následně k požáru a explozi většího počtu plynových propanbutanových lahví, jejichž kovové části se po výbuchu rozlétávaly do okolí skladu, ve kterém se nacházely budovy dalších firem i obytné budovy, v důsledku čehož byl vyhlášen zvláštní stupeň požárního poplachu spojený s uzavřením provozu na železniční trati [obec] – [obec], uzavřením pozemní komunikace v ulici [ulice] a [ulice] v obci [obec] a dále s evakuací osob v okolí 500 metrů od předmětného skladu, přičemž v důsledku výbuchu došlo ke zranění [celé jméno poškozeného] spočívající ve zlomení kostí spodiny lebeční (puklina spánkové kosti vpravo, velkého a malého křídla kosti klínové vpravo, pukliny a rozlámání stropu pravé očníce a rozlámání kosti čichové), v důsledku čehož [celé jméno poškozeného] do bezvědomí a následně uhořel. Za toto jednání nalézací soud obžalovanému uložil dle § 273 odst. 4 trestního zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon jej zařadil dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.

2. Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání obžalovaný, který je zaměřil proti výroku o vině i trestu, a dále státní zástupce, který podal odvolání v neprospěch obžalovaného pouze proti výroku o trestu.

3. Státní zástupce ve svém odvolání uvedl, že se nemůže ztotožnit s výměrou a druhem uloženého trestu. Předně nesouhlasí s uložením trestu odnětí svobody ve výměře 3 roky, tedy na samotné spodní hranici trestní sazby podle § 273 odst. 4 trestního zákoníku. Nalézací soud v písemném odůvodnění svého rozsudku váží polehčující a přitěžující okolnosti, ke kterým však dle státního zástupce nedostatečně přihlíží. Uložení trestu na samé spodní hranici trestní sazby by přicházelo v úvahu, kdy by zde byly v podstatě jen polehčující okolnosti a naopak zde nebyla žádná, popř. jen bezvýznamná, přitěžující okolnost. V daném případě však k jednání obžalovaného došlo ze zjištěného motivu a přitom došlo k ohrožení velkého počtu osob i majetku. Samotné jednání obžalovaného bylo vědomé a úmyslné, přičemž s ohledem na praxi obžalovaného v daném oboru si tento musel být vědom zvýšené nebezpečnosti jednání, kterým poškozeného pověřuje. Jednání

obžalovaného tak nebylo krátkodobým zaváháním či opomenutím nějaké povinnosti, ale jednalo se o hrubé porušení předpisů, které bylo promyšlené. Obviněný se přitom k činu nedoznal, tedy nepřijal žádnou odpovědnost za své jednání, není zde zřejmá jeho sebereflexe, tudíž to, že by se ze spáchaného činu jakkoliv poučil již v době probíhajícího trestního řízení. Naopak obžalovaný vinu v podstatě svaluje na poškozeného, který by si tak smrt měl způsobit sám toliko svým jednáním. Za takovýchto okolností není na místě ukládání trestu při spodní hranici trestní sazby, ale měl by být trest odnětí svobody ukládán přísnější. Dále státní zástupce namítá, že obžalovanému měl být uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu práce s plyny či plynovými zařízeními, když s ohledem na jednání obžalovaného by uložení takového trestu bylo jednak odůvodněné (dle trestního zákoníku) a jednak zcela přiléhavé. Obžalovaný totiž při činnosti, pro kterou měl živnostenské oprávnění, prováděl i nepovolenou činnost, která byla značně riskantní. Při této činnosti pak došlo ke smrti jednoho člověka a další desítky osob byly ohroženy, jakož i došlo k ohrožení značného majetku. Za takové situace je nezbytné, aby obžalovaný minimálně po dobu několika let nemohl s plyny nakládat, aby k podobné situaci již nemohlo dojít. Jako nepřiléhavé se pak jeví odůvodnění nalézacího soudu, že by přechod obžalovaného na jinou činnost mohl představovat značnou životní nepříjemnost. Takovýto argument je totiž v logickém rozporu s uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody, kdy tento trest zajisté výrazným způsobem omezí podnikání obžalovaného. Navíc s ohledem na způsobení smrti člověka se způsobení určitých potíží obžalovanému nejeví jako nepřiměřené.

4. Obžalovaný ve svém odvolání uvedl, že si je vědom důsledků, jež celá tragická událost, která se odehrála v jím vlastněných a k podnikání využívaných prostorách, a která vyústila ve smrt pana [celé jméno poškozeného], pro rodinu pana [celé jméno poškozeného] má. Nicméně s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasí, a to z následujících důvodů. Obžalovaný uvádí, že z napadeného rozsudku není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností soud prvního stupně dovozuje, že se měl skutek stát tak, jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku a že se tohoto měl dopustit obžalovaný, když rozhodné důkazy obsažené ve spise a provedené v hlavním líčení svědčí spíše v jeho prospěch, tedy, že uvedený nespáchal, že se na uvedeném nepodílel. Už základní premisa soudu prvního stupně uvedená v odst. 36 napadeného rozsudku je zcela chybná. Jedna věc je totiž příčina výbuchu (požáru), což je spíše objektivně měřitelná skutečnost, jiná věc je vnímání a možná vědomost osob zúčastněných (obžalovaného) o celé věci, které popisují fungování a poměry u obžalovaného případně jeho účast na tragické události. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek dle obžalovaného nepřezkoumatelný a nesprávný, kdy soud prvního stupně si evidentně vybral jen ty důkazy, které potřeboval k uznání viny a jiné, zejména ty, které svědčí ve prospěch obžalovaného, upozadil. Obžalovaný uvádí, že žádným způsobem nedošlo k objasnění příčiny požáru. Jak jasně stanoví závěry znaleckého posudku Ing. [příjmení], příčinu požáru nelze jednoznačně identifikovat a určit. Rozhodně tak nelze obžalovanému za této situace přičítat smrtelný následek, který nastal, a dovozovat jeho trestněprávní odpovědnost. Na nemožnost stanovit příčinu požáru poukazují i závěry obsažené v dalších znaleckých posudcích, konkrétně ze znaleckého posudku Technického ústavu požární ochrany (zpracovatel kpt. Ing. [jméno] [příjmení]) vyplývá, že zdroj iniciace požáru není možné jednoznačně stanovit, přičemž iniciátorem mohl být jak otevřený plamen (cigareta), tak elektrická, či mechanická jiskra, nebo i výboj statické elektřiny. Uvedené vyplývá i ze znaleckého posudku Ing. [příjmení], CSc. Není tak pravdou to, co uvádí soud prvního stupně, že bylo bez pochybností prokázáno, že případné přeplňování tlakových lahví je jedinou možnou příčinou. Znalec [příjmení] [příjmení] totiž jasně uvádí, že je možné také připustit, že vlivem předchozího poškození či porušením těsnosti ventilu mohlo dojít k úniku propan-butanu z některé ze skladovaných lahví. Obžalovaný k tomu uvedl, že zcela běžně dochází k desítkám reklamaci lahví každý měsíc, kdy lahve jsou poškozeny tak, že z nich uniká jak plynná, tak kapalná složka. Z provedených důkazů tak není možné prokázat, že by plyn nutně musel uniknout pomocí (zakázaného) přepouštění plynu. Za této situace, při takto závažných pochybnostech v celé věci, které se zřejmě nepodaří vysvětlit, však nelze obžalovanému přičítat trestně právně relevantní následky celé tragédie a dovozovat jeho trestněprávní odpovědnost.

Obhajoba odkazuje na právní závěry vyslovené judikaturou, podle nichž, lze-li v trestní věci dospět na základě provedeného dokazování k několika co do pravděpodobnosti rovnocenným skutkovým verzím, má soud povinnost přiklonit se k té z nich, jež je pro obviněného nejprůzračnější, tzn. povede k jeho zproštění obžaloby z důvodů dle § 226 písm. a), c) TrŘ. Nedodržáním této povinnosti porušuje soud princip rozhodování in dubio pro reo, a tím i zásadu presumpce nevinny dle článku 40 odst. 2 LPS.“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne [datum] sp. zn. II.ÚS 2564/12). Dále obhajoba zpochybnila subjektivní stránku trestného činu. Obžalovaný v oboru podniká již velmi dlouhou dobu, a pokud byly zjištěny jakékoliv nedostatky v oblasti bezpečnosti na pracovišti nebo technického zabezpečení provozu, tyto nikdy nebyly podstatného charakteru a obžalovaný vždy zjednal jejich nápravu. Obžalovaný uvádí, že mu nebylo a není známo, že by některý z jeho zaměstnanců měl provádět přepouštění propan-butanu z jedné lahve do druhé, ani o této skutečnosti, pokud k ní skutečně docházelo, nevěděl a ani k tomuto nedal žádný pokyn, toto ani netoleroval. Trvá na tom, že ekonomicky by tato činnost nedávala obžalovanému žádný smysl, a to vzhledem k množství prodaného plynu za měsíc (prodával cca 25.000 kg plynu/měsíc), tedy vzhledem k jeho měsíčnímu obrátu. Finančně by se tato činnost obžalovanému rozhodně nevyplatila, přičemž obžalovaný je podnikatel, který podniká za účelem dosažení zisku, tedy to pro něj musí dávat finanční smysl. Bylo uvedeno, že ve vrácených lahvích zbývá nějaký plyn, přičemž jde průměrně o cca 10 % objemu, tedy na naplnění jedné lahve by pak bylo potřeba použít např. 10 vrácených lahví. Když si představíme práci s tím spojenou, kterou popsali soudní znalci, dospíváme k závěru, že jakékoliv eventuální přepouštění je spíše teoretického charakteru, které je v praxi nebo pro výdělek nepoužitelné. Konečně proč by obžalovaný kvůli pár korunám riskoval životy lidí a poškození svého majetku v hodnotě více jednotek milionů korun, aby nezákonnou manipulací získal desítky kilogramů plynu, když ho prodával pravidelně cca 25.000 kg. Vůbec tato úvaha soudu prvního stupně nedává smysl. Pan [celé jméno poškozeného] měl navíc v areálu na starosti mnoho věcí, byl odpovědný za jeho údržbu, dělal v podstatě veškeré manuální technické práce a rozhodně neměl času nazbyt, jak snad soud prvního stupně dovozuje. Jak plyne ze spisu, tuto zakázanou údajnou činnost ale neměli zapotřebí provádět ani zaměstnanci, kteří si mohli lahve vrácené od zákazníků vzít domů, pokud v nich nějaký plyn zbyl, a tyto používat i pro svou potřebu. Tedy zcela odpadá i myšlenka, že by si toto činil někdo ze zaměstnanců pro vlastní potřebu, když k plynu měl přístup zcela legální cestou (měl to dovoleno od zaměstnavatele). Obžalovaný dále odmítá tvrzení soudu, že by údajné zakázané přepouštění nečinil pan [celé jméno poškozeného] z důvodu jeho loajality za jeho zády, a tudíž to musel činit na jeho pokyn. Toto opět nedává smysl. To, že byl pan [celé jméno poškozeného] loajální a dlouholetý zaměstnanec ještě neznamená, že by neporušoval své povinnosti, nebo že by nechyboval. Proč by například kouřil na pracovišti, když to bylo zakázáno a byl o tom poučen? Proč by kouřením riskoval životy lidí a poškození majetku obžalovaného, když si byl vědom účinků plynu? Proč by riskoval případnou pokutu obžalovaného v případě kontroly na PO a BOZP? Navíc zapálená cigareta je uvedena jako jedna z možných příčin výbuchu. Hodnocení motivace obžalovaného a jednání či nejednání pana [celé jméno poškozeného] soudem prvního stupně je čirá spekulace bez logického opodstatnění, a hlavně bez důkazní opory. Případný exces zkrátka nelze vyloučit. Soud prvního stupně ani nezohlednil případnou ztrátu opatrnosti a ostražitosti způsobenou právě tím, jak dlouho pan [celé jméno poškozeného] obžalovaného pracoval. Pokud jde o přítomnost velké lahve na plyn, opakovaně při svědeckých výpovědích zaznělo, že s těmito velkými lahvemi se dříve obchodovalo a jedna zkrátka v areálu zbyla. Všichni svědci, kteří věděli, že tam vůbec nějaká lahev je, jí nepřikládali žádnou důležitost, uváděli, že se nepoužívala, nebo že nevědí, že by se používala, že tam zkrátka stála. Obhajoba dále namítá nedostatek příčinné souvislosti mezi jednáním či opomenutím obžalovaného a vznikem trestněprávně relevantního následku. Nadto obžalovaný připomíná důležitou zásadu, že vývoj příčinné souvislosti musí být kryt zaviněním pachatele, což v daném případě nebylo dáno. Z žádných konkrétních okolností obžalovaný nemohl ani v hrubých rysech předpokládat, že k ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem v ustanovení § 273 trestního zákoníku může dojít, když naopak činil opatření, aby k němu nedošlo. Způsobení následku popsaného v obžalobě tak

nemůže být přičítáno k tíži obžalovaného, ale buď nešťastné náhodě, nebo k pochybení pana [celé jméno poškozeného]. Kromě toho obžalovaný namítal nepřiměřenou přísnost trestu. Uvedl, že firmu provozuje více než 20 let a nedokáže si vysvětlit, co se tam v osudný okamžik mohlo stát. Celá událost měla pro obžalovaného velmi poučující vliv, kdy obžalovaný dokončil přípravu všech podkladů k zahájení kolaudačního řízení na provoz skladu plynu právě v areálu a tyto již podal dne [datum] s žádostí o vydání kolaudačního rozhodnutí na příslušný stavební úřad a řízení o tomto běží. Obžalovaný je osobou dosud netrestanou, žijící spořádaným rodinným životem. Nemá a neměl jakýkoliv zájem páchat trestnou činnost, neměl sebemenší zájem komukoliv ublížit. Je zřejmé, že se i finančně vyrovnal s rodinou pana [celé jméno poškozeného], kdy jim poskytl finanční odškodnění nad rámec plnění pojišťovny. Pobyt ve vězení by u obžalovaného rozhodně nepřinesl účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele, jak to požaduje trestní řád. Obžalovaný je navíc v důchodovém věku, tedy nelze očekávat, že by měl nepodmíněný trest odnětí svobody do budoucna jakýkoliv výchovný charakter, naopak by mu značně ztížil případné hledání jiného zaměstnání. Nepodmíněný trest odnětí svobody je totiž pro obžalovaného likvidační, když z výkonu trestu nemůže řídit firmu. Celý chod firmy je na obžalovaném závislý, váže se na jeho osobu. Podle obžalovaného nebyla prokázána objektivní ani subjektivní stránka trestného činu, proto obžalovaný navrhoval zrušení napadeného rozsudku a jeho zproštění obžaloby.

5. Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a způsobem stanoveným § 254 trestního řádu, tedy přezkoumával rozsudek v celém rozsahu, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska odvoláním vytýkaných vad. K vadám, které odvoláním nebyly vytýkány, by odvolací soud přihlédl jen, pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Po přezkoumání napadeného rozsudku naznačeným způsobem dospěl krajský soud k následujícím závěrům.

6. Řízení před soudem prvního stupně proběhlo procesně zákonným způsobem. Odvolací soud nezjistil žádné procesní pochybení, které by jej vedlo ke zrušení napadeného rozsudku. Soud prvního stupně rovněž prováděl podrobné a pečlivé dokazování, nicméně odvolací soud pocíťoval potřebu doplnit dokazování ohledně příčiny výbuchu a vzniku požáru, proto vyslechl dosud nevyslechnutého znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] (zpracoval znalecký posudek za Technický ústav požární ochrany), a dále znovu vyslechl znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] [jméno]. Zejména výslech znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] vedl krajský soud k jednoznačnému přesvědčení o původu vzniku požáru a výbuchů, který se v podstatě shoduje se závěrem soudu prvního stupně. Již z odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru [příjmení] kraje (čl. 236 a násl.) vyplývá, že bylo jednoznačně určeno ohnisko vzniku požáru, a to místo, v němž se nacházela velká sudovitá nádoba, která pak byla dále v centru zájmu znalců, když bylo určováno, jaká manipulace s touto nádobou měla probíhat. K ohnisku požáru se vyjádřili znalci již dříve, ve veřejném zasedání u krajského soudu znalec [příjmení] [příjmení] podrobně uvedl k dotazům soudu, proč panuje jednoznačné přesvědčení, že požár musel vzniknout právě v uvedeném místě, když popsal stopy hoření v okolí sudu a nad rámec dosud zjištěných skutečností uvedl, že při vypracování svého znaleckého posudku telefonicky konzultoval událost za účelem zajištění si co nejpresnějších informací přímo se zasahujícími hasiči, kteří měli uvést, že uvedené místo se opakovaně vznalo poté, co byl proud vody odkloněn po jeho uhašení. Z tohoto pak dle znalce vyplývá nad rámec závěru, že se jednalo o ohnisko požáru, i to, že musela hořet původně kapalná fáze propan butanu, neboť tato se tímto způsobem chová (opakované zahoření již uhašeného místa). Jak z citovaného odborného vyjádření, tak i z dalších znaleckých posudků a vyjádření znalců lze jednoznačně dovodit, že ohniskem vzniku požáru bylo místo, v němž se v době vzniku požáru nacházela velká sudovitá nádoba. Znalci se pak rovněž shodli na tom, že vzniku požáru a výbuchu předcházela manipulace s touto nádobou, s ohledem na nález těla poškozeného [celé jméno poškozeného] bylo rovněž prokázáno, že osobou manipulující musel být právě tento zaměstnanec obžalovaného, ostatně jiná osoba se v době výbuchu v předmětném skladu nenacházela. Na manipulaci

s předmětným sudem pak poukazují nejen stopy vyhořívání propan butanu v bezprostředním okolí místa, kde se sud v rozhodnou dobu nacházel, ale také prvky, které byly umístěny na víku daného sudu. V tomto ohledu opět znalci vyslechnutí u krajského soudu potvrdili, že víko sudu, pokud je v „klidové“ poloze, aniž by s ním bylo manipulováno, na sobě nemá některé prvky, které v projednávané věci byly nalezeny, Krajský soud nákres předmětného sudu předložil znalcům a jednotlivé části číselně označil (čl. 684a), když znalci (Ing. [příjmení] a Ing. [příjmení]) shodně uvedli, že část označená čísly 5 a 6 (hadice s ventilem) je na sudu, „navíc“, tedy pokud by sud nebyl v konkrétní chvíli užíván, toto zařízení by na sudu nemělo být umístěno (není k tomu jakýkoliv důvod). Kromě toho znalci shodně uvedli, že ventil na kapalnou fázi propan butanu ([číslo]) byl nalezen v poloze otevřené, je vyloučeno, aby se do této polohy dostal např. v důsledku výbuchu, a pokud by sud nebyl užíván, musel by být v poloze zavřené. Oba znalci shodně uvedli, že důkazy nalezené na místě činu (sud ve stavu, v jakém byl zajištěn, stopy hoření) svědčí jednoznačně pro nepovolené přepouštění plynu, tedy pro přečerpávání propan butanu z jedné láhve do druhé, přičemž jednou z těch lahví musel být právě předmětný sud. Krajský soud si pak nechal podrobně popsat samotnou techniku, jak je možné takovou činnost provádět a znalci se opět shodli v tom, že jde o činnost v daných podmínkách poměrně náročnou a „nepraktickou“. Uvedli, že hadicí (prvek [číslo]) by na ventil pro kapalnou fázi propan butanu u předmětného sudu musela být napojena láhev, z níž by byl plyn čerpán. Takto by musel být ventil na kapalnou fázi v poloze otevřeno, což byl, a druhý ventil by byl uzavřený ([číslo]), což rovněž bylo zjištěno. Dále však znalci uvedli, že aby mohlo dojít k přečerpávání plynu, musí se vytvořit v předmětném sudu potřebný tlak (aby plyn proudil), což v takto neprofesionálních podmínkách je možno dosáhnout buď vyzvednutím nádoby, z níž je odčerpáváno, nad nádobu, do níž je čerpáno, nebo by musel být střídavě do ventilu pro plynnou fázi ([číslo]) vháněn nějaký plyn (nereagující nežádoucím způsobem s propan butanem). Takto by uvedený ventil byl střídavě otvírán a zavírán podle tlakového stavu v sudu. Pokud by naopak bylo čerpáno ze sudu do menších lahví, muselo by obdobně dojít k vyzvednutí daného sudu nad úroveň láhve, do níž se čerpá. Kromě toho zejména znalec [příjmení] [příjmení] vysvětlil, že tímto způsobem dochází k velmi pomalému čerpání plynu, a ačkoliv se nedokázal vyjádřit konkrétně, uváděl, že by šlo o činnost velmi časově náročnou. Z popisu znalců současně vyplynula i zcela zřejmá „nepraktičnost“ a fyzická komplikovanost takové činnosti. Krajský soud se pochopitelně snažil zjistit důvod, proč by někdo takto ne zcela jednoduchou a navíc evidentně nebezpečnou činnost provozoval, neboť bylo prokázáno, že k takové činnosti ve skladu u obžalovaného evidentně minimálně předmětného dne došlo (respektive nebylo prokázáno, že k tomuto došlo i v jiné době), nicméně důvod takového konání nebyl znám. Krajský soud se pokoušel zjistit i možnou motivaci k takové činnosti od znalců, kteří jsou odborníky na nakládání s danými plyny, v oboru se pohybují a mohli by mít určité znalosti, případně ze své praxe teoretické zkušenosti i s touto nelegální a poměrně nebezpečnou činností. Nicméně ani znalci nebyli příliš schopni soudu sdělit nějaký racionální praktický důvod, pro který by podobnou činnost bylo možné provádět. Znalec [příjmení] [příjmení] prakticky naznačil, že snad jediným ekonomicky využitelným benefitem by bylo ze zbytků plynu nacházejících se v odevzdaných lahvích plnit předmětný sud (do něhož se logicky vejde větší množství plynu) a ten poté využít pro vlastní potřebu pro pohon jiného agregátu. V řízení bylo zjištěno, a ostatně o tomto hovoří obžalovaný i ve svém odvolání, že zbytky plynu v odevzdaných lahvích se mohly využívat (a to i zaměstnanci) pro vlastní potřebu – tedy pro pohon vlastního zařízení. Je vcelku logické, že zbytky plynu v malých vracených lahvích nejspíš nebudou velké, tudíž přečerpáním více malých lahví do jedné velké by vznikl benefit v podobě většího množství využitelného „materiálu“, který by tak zásoboval nějaké zařízení po delší dobu bez nutnosti neustále připojovat další malou láhev s malým množstvím plynu poté, co by takto byla odčerpána láhev předchozí. Krajský soud se zabýval i myšlenkou, že by takto byl plyn, „prodáván“ osobám, které chtějí plnit do lahví, jež již nesplňují technické požadavky a legálně se do nich plyn plnit nesmí, nicméně při technické náročnosti takto nelegálního plnění, které popsali znalci, je tato varianta velmi obtížně představitelná, navíc v rovině spekulací, neboť toto v řízení prokázáno nebylo. Z tohoto důvodu

krajský soud oslovil několik podnikatelů v okolí obžalovaného zabývajících se mimo jiné plněním propan butanových lahví, aby v případě zjištění, že spolupracují s obžalovaným, ověřil, zda pro tohoto náhodou neplnili předmětný sud (z něhož by následně mohly být nelegálně plněny láhve menší technicky nevyhovující), nicméně uvedený pokus krajského soudu nebyl úspěšný a žádnou takovou osobu se nepodařilo zajistit. Znalci se nedokázali vyjádřit k finančnímu profitu takové činnosti, nicméně je možné rozumně předpokládat, že s ohledem na objemy obchodů obžalovaného, by takové nelegální čerpání plynu nemohlo vytvořit zisk, který by pro podnik obžalovaného mohl být považován za zajímavý. Žádný další motiv pro přečerpávání propan butanu se již nenabízí (alespoň krajský soud na něj nepřišel a rovněž žádný z vyslychaných znalců o takovém motivu neměl představu). Podle názoru krajského soudu se v konkrétním případě nemůže odhlédnout od toho, že nelegální činností bylo právě přečerpávání propan butanu, což je plyn, u něhož i laik, natož osoba znalá, kterou obžalovaný i jeho zaměstnanci bezpochyby byli, má představu o míře jeho nebezpečnosti a je si vědom toho, že při úniku takového plynu může dojít k účinku, k němuž v projednávané věci došlo. Lze tak rozumně předpokládat, byť i toto je svým způsobem spekulace, že rozumná osoba nebude bez jakéhokoliv důvodu, bez toho, že by to pro ni mělo nějaký ekonomický či jiný přínos, riskovat možný výbuch plynu. Důvod, pro který se krajský soud snažil o odhalení motivu přečerpávání plynu poškozeným [celé jméno poškozeného], pak spočíval v tom, že tímto způsobem by mohla být objasněna subjektivní stránka činu, neboť pokud by bylo zjištěno, že šlo o činnost ekonomicky výnosnou pro obžalovaného, bylo by možno předpokládat, že činnost prováděl poškozený na pokyn či alespoň se souhlasem obžalovaného. V řízení však nebylo prokázáno, proč poškozený plyn přečerpával, jediným možným motivem dle znalce [příjmení] [příjmení] bylo nahromadění plynu ve velké nádobě pro účely následného vlastního využití (zdroj pro větší plynové spotřebiče). Ze žádného z provedených důkazů, zejména z výslechů svědků, osob přicházejících do kontaktu s obžalovaným, ať už z titulu svého zaměstnání či sousedství s jeho podnikem, nevyplývá, že by v době minulé měl obžalovaný či někdo z jeho zaměstnanců podobnou manipulaci provádět. Soud prvního stupně se sice zabýval tvrzením sv. [celé jméno svědka] ml., kterému měl sv. [příjmení] tvrdit, že u obžalovaného je, „přeplňovačka“, nicméně uvedený svědek v hlavním líčení opakovaně odmítal vypovídat, sv. [příjmení] toto nepotvrzoval, a i pokud by takový hovor byl prokázán, pak jde pouze o svědectví, z doslechu“ či o presumpce svědků nepodpořené konkrétními důkazy. V tomto ohledu soud prvního stupně dle náhledu krajského soudu zcela nadbytečně zadával a prováděl znalecký posudek z oboru fonoskopie pro účely identifikace hlasu na nahrávce, která se měla rozhovoru výše uvedeného charakteru týkat. Uvedené informace neměly povahu procesně relevantního důkazu, nelze z nich vycházet, lze tak uzavřít, že žádný z vyslechnutých svědků nepotvrdil, že by věděl o tom, že v podniku obžalovaného se měl nelegálně přečerpávat plyn, obdobně ani z jiných důkazů takový závěr nevyplýnul (s výjimkou projednávaného jediného případu). Ostatně na tuto situaci správně zareagoval soud prvního stupně, který oproti podané obžalobě omezil rozsah presumované nelegální činnosti spočívající v přečerpávání propan butanu na uvedený jeden případ, při kterém došlo k výbuchu plynu.

7. Současně je nutné odmítnout námitky obhajoby, že nebylo prokázáno, k jaké činnosti vlastně docházelo a jakým způsobem došlo k vznětu uniklého plynu. Obhajoba uváděla, že nebylo vyloučeno, že hořet mohlo začít v důsledku unikajícího propan butanu např. z poškozených lahví a že k zážehu mohlo dojít např. tím, že poškozený v rozporu se svými povinnostmi ve skladu kouřil. Obhajoba se pak opírá nejspíš o zajištěný nedopalek cigarety právě pod tělem poškozeného. Skutečnost, že unikající propan butan byl iniciován k výbuchu díky případnému kouření poškozeného, nemůže krajský soud pochopitelně vyloučit, nicméně to je nepodstatné za situace, která byla prokázána. Jak bylo uvedeno výše, bylo jednoznačně prokázáno, že k výbuchu došlo v místě, kde poškozený manipuloval se sudem, který byl opatřen armaturou, jenž nemůže být na obdobném sudu umístěna, pokud s tímto není manipulováno. V tomto ohledu se znalci shodně vyjádřili, že kdyby se jednalo o „odstavený sud“ jak naznačoval obžalovaný, nemohl by být opatřen některými prvky, které na něm byly nalezeny, nemohl by být ventil pro kapalnou fázi plynu

v otevřené poloze, jak byl zajištěn. Dále k tomuto opět znalec [příjmení] [příjmení] poskytl důležitou informaci při svém výslechu ve veřejném zasedání u krajského soudu, kdy uvedl, že když bylo víko sudu z tohoto odstraňováno (po výbuchu zůstalo pevně spojené se sudem), tak začal unikat plyn, tedy bylo zjevné, že v době výbuchu byl v sudu plyn. Současně sdělil znalec soudu, že pokud by platila verze obžalovaného o odstaveném sudu po dobu několika let, navíc s otevřeným ventilem, jak byl sud zajištěn, tak by v něm zbytky propan butanu nemohly být. Přítomnost plynu v předmětném sudu v době po dané události tak rovněž podporuje závěr o tom, že poškozený přečerpával nedovoleným způsobem plyn. Shodně se pak znalci vyjádřili k tomu, že uvedená činnost se nemohla v podniku obžalovaného legálně konat, k přečerpávání propan butanu je nutné být vybaven technologií, která umožňuje tuto činnost provozovat bezpečně, a povolením k takové činnosti, zatímco obžalovaný takové oprávnění neměl. Znalci se pak podrobně vyjádřili k rozdílu, jaký má unikající plyný propan butan a jeho kapalná fáze. Shodně uvedli, že kapalná fáze je velmi intenzivně vznětlivá a hořlavá, tedy sice nelze jednoznačně určit zdroj iniciace (jak tvrdí obhajoba), nicméně tím může být s ohledem na charakter uniklého, „materiálu“ prakticky jakýkoliv zdroj zapálení (nejen cigareta, ale i mechanická jiskra vzniklá třením či výboj statické elektřiny. Zcela laicky řečeno znalec uvedl, že již samotný pohyb kapalně fáze propan butanu měnící se následně v plynou fázi po prostoru, může při kontaktu s dalším materiálem způsobit iniciaci požáru. Tedy je zřejmé, že bez ohledu na to, zda poškozený kouřil či nikoliv, tak by při úniku kapalně fáze propan butanu, k němuž evidentně při jeho činnosti došlo (s ohledem na důkazy viz výše) vznikl následek, který nastal, v podobě výbuchu. V tomto ohledu tak v případném kouření poškozeného neshledává krajský soud příčinu vedoucí k následku v podobě výbuchu, neboť již samotná činnost spočívající v přečerpávání plynu, při níž buď díky závadě materiálu (např. netěsnící hadice) nebo neopatrné manipulaci došlo k úniku plynu, postačovala ke způsobení následku. Jak shodně uvedli znalci, taková nedovolená manipulace je zakázána především proto, že není schopna zajistit přenos plynu bezpečným způsobem, tedy potenciálně hrozí obdobným následkem vždy (nelze tak dovodit ani to, že by příčinou výbuchu byla chyba v postupu na straně poškozeného, neboť nebezpečná byla již samotná daná činnost, kterou poškozený vůbec nebyl oprávněn provádět).

8. Krajský soud se rovněž zabýval samotnou přítomností sudu v podniku obžalovaného, zejména jeho účelem. Obžalovaný se hájil tím, že sud ve skladu zbyl po ukončení spolupráce s [právníká osoba], když tato firma si jej nevyzvedla a obžalovaný už dále jejich, „zboží“ nerozvážel. K dotazu soudu sdělila uvedená společnost, že s obžalovaným spolupracuje nadále, pouze se změnila forma spolupráce, v určité době smluvní vztahy probíhaly na základě mandátní smlouvy, jinak je uzavřen smluvní vztah o distribuci propan butanových lahví. Současně společnost sdělila, že obžalovaný pro ně nikdy nedistribuoval plyn v takto velkém sudu, vesměs distribuuje menší nádoby. Současně i při zaslání fotokopie etikety sporného sudu nebyla společnost schopna dohledat, zda jde o jejich majetek, nicméně uvedla, že pokud by šlo o jejich majetek, na základě vzájemných vztahů jej nepředávali obžalovanému, musel by se u něj ocitnout od jiného subjektu a obžalovaný by jej měl společnosti v takovém případě vrátit. K tomuto rozporu obžalovaný uvedl, že daný sud nejspíš vozili nějakému zákazníkovi (možná [anonymizováno] strojárnám) v době, kdy pro [anonymizováno] prováděli dopravní činnost, a jelikož při inventurách dochází v některých případech k nesrovnalostem, nejspíš sud mohl evidenčně, „uniknout“ a oni už tuto záležitost neřešili, neboť [anonymizováno] sud nepožadovala. Uvedená skutečnost sice nabourává obhajobu, kdy je zřejmé, že obžalovaný ohledně získání sudu nejspíš nehovořil zcela pravdu, nicméně ani toto zjištění nevedlo krajský soud k získání důkazu o tom, že sud byl k nelegální činnosti spočívající v přečerpávání propan butanu využíván častěji či k tomuto byl od počátku určen. Žádný takový důkaz nebyl proveden a netvrdí to ani soud prvního stupně (že by docházelo k podobné činnosti častěji než rozhodného dne). V řízení tak bylo jednoznačně prokázáno, že k výbuchu, který nepochybně navodil situaci, jež díky svým následkům naplňuje znaky skutkové podstaty projednávaného trestného činu, vedlo právě nedovolené přečerpávání propan butanu s využitím daného sudu, a to poškozeným [celé jméno poškozeného]. V rozhodné době byl ve skladu pouze poškozený, obžalovaný se sice nacházel v objektu podniku, nicméně v jiné budově. Nalézací soud

pak dovozuje subjektivní stránku činu tak, že obžalovaný musel k výše uvedené činnosti dát pokyn či o tomto vědět (ve skutkové větě napadeného rozsudku soud uvádí, „prostřednictvím svého zaměstnance [celé jméno poškozeného] prováděl tzv. přepouštění propan butanu“, čímž presumuje činnost poškozeného na pokyn obžalovaného), což je podepřeno zejména závěrem o loajlnosti poškozeného, který byl k obžalovanému vázán i určitými osobními, více než zaměstnaneckými vztahy. Krajský soud v tomto ohledu nikterak nezpochybnuje závěr soudu okresního, ostatně z provedených důkazů skutečně vyplynulo, že poškozený [celé jméno poškozeného] i přes nepřilíš velké finanční ohodnocení zůstával zaměstnancem obžalovaného, k němuž měl velmi pozitivní i osobní vztah, rozhodně nechtěl své pracovní místo měnit (i přes naléhání manželky) a současně byl v podniku obžalovaného osobou, která zajišťovala veškerý běžný provoz, je možno říct, že vykonával práce, které nebyly náplní jiných zaměstnanců, veškeré provozně údržbářské činnosti. Okresní soud z tohoto dovozuje, že poškozený [celé jméno poškozeného] by sám neprováděl jakoukoliv činnost v podniku obžalovaného bez jeho vědomí či spíše souhlasu či bez jeho pokynu. Lze připustit, že obraz poškozeného [celé jméno poškozeného], jak vyplýval z výpovědi svědků, nasvědčuje obdobnému závěru okresního soudu, tedy že poškozený [celé jméno poškozeného] rozhodně nebyl někým, kdo by v podniku obžalovaného podnikal cokoli, co se dotýká daného podniku, tajně, bez vědomí obžalovaného. Nicméně současně je nutné připustit tvrzení obhajoby, že pouze na základě popisu charakterových vlastností poškozeného dovozovat, zda by konkrétní jednorázovou činnost v podniku obžalovaného uskutečnil či nikoliv, je pouhou spekulací. Pro účely uznání viny obžalovaného daným jednáním by bylo nutné prokázat, že obžalovaný měl vědět, že poškozený danou činnost provozuje či hodlá v tomto konkrétním případě provádět, a s tímto souhlasil či byl ochoten toto strpět (v tomto případě by odpovědnost obžalovaného byla dána tím, že to byl on, kdo byl odpovědný za provoz daného podniku a kdo určoval, jaké činnosti se v něm provozovat budou a jaké nikoliv). Pokud by v řízení bylo prokázáno, že daná činnost byla provozována častěji, navíc za nějakým konkrétním, pokud možno smysluplným účelem, bylo by možno z těchto okolností dovodit subjektivní stránku jednání obžalovaného, tedy že s ohledem na to, že v podniku běžně pobýval, musel vědět, že se daná činnost provozuje, zejména pokud by bylo zřejmé, že má z této činnosti nějaký prospěch (pak by bylo nejspíš absurdní dovozovat, že jeho zaměstnanec tajně zajišťuje obžalovanému profit). Nicméně důkazní situace nejen že nevyústila v konkrétní závěr, proč byla daná činnost uskutečněna (jaký byl její účel), ale ani zda byla konána opakovaně nebo pouze v tomto jednom případě. Dle zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) nezbylo, než připustit, že k přepouštění plynu došlo v tomto jediném zjištěném případě. Z dokazování je zřejmé, že přepouštění prováděl právě poškozený [celé jméno poškozeného], a to v době, kdy obžalovaný nebyl v prostorách, kde se tato činnost prováděla, nýbrž byl v jiné budově, tedy nebylo prokázáno, že by poškozeného viděl, jak činnost buď provádí, nebo se k ní chystá. V řízení bylo současně prokázáno, že poškozený [celé jméno poškozeného] byl dlouholetý samostatný zaměstnanec obžalovaného, který svou práci vykonával, aniž by každý konkrétní svůj krok konzultoval s obžalovaným. Krajský soud tak není schopen jednoznačně bez důvodných pochybností vyloučit možnost, že poškozený [celé jméno poškozeného] jednorázově prováděl danou činnost, např. chtěl vyzkoušet, zda by tímto způsobem bylo možno do budoucna plyn kumulovat v jedné velké nádobě, k čemuž využil do té doby neužívaný a odstavený sud (ať už byl majetkem kohokoliv) s tím, že by takto shromážděný plyn bylo možno pro účely podniku nějak využít. V tomto případě tak však mohl poškozený učinit bez vědomí obžalovaného.

9. Je politováníhodnou skutečností, že nedbalostní trestné činy mohou být i přes velmi rozsáhlé a fatální následky výsledkem iracionálního jednorázového či náhodného činu, který by daná osoba při plném uvědomění si možných následků rozhodně nečinila. Kromě toho u obdobně nebezpečných provozů, jakým bezpochyby manipulace s propan butanem je, vlivem dlouhodobého bezproblémového průběhu činnosti nabydou osoby v provozu pracující dojmu, že nebezpečí není nikterak akutní, kterýžto pocit bývá umocňován drobnými prohřešky proti zásadám bezpečnosti, které nevyústí v jakýkoliv problém. Asi by ani laika nenapadlo v prostorách, kde je skladován propan butan kouřit, nicméně z výpovědi svědků vyplynulo, že v objektu obžalovaného

někteří zaměstnanci včetně poškozeného kouřili a činili tak po delší dobu, aniž by došlo k jakémukoliv následku. Nepochybně na základě obdobné logiky mohly tyto osoby činit i jiné úkony pro daný provoz nikoli bezpečné a nelze vyloučit, že jednání poškozeného bylo jednou z takových činností, která však vyústila v tragický následek. Krajský soud si je vědom toho, že závěr, jež učinil soud okresní je možný, je podepřen logickými argumenty, nicméně pokud má ctít zásadu § 2 odst. 6 trestního řádu a rozhodnout na základě vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém zhodnocení všech okolností, pak nemůže v intenzitě nutné pro uznání viny obžalovaného, tedy bez důvodných pochybností, dovést závěr o tom, že obžalovaný o činnosti poškozeného, která vyústila ve výbuch propan butanu, musel vědět. Krajský soud ve věci prováděl dokazování, proto mohl ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu dospět k odlišnému hodnocení důkazů, což v dané věci učinil. Okresní soud na základě provedených důkazů dospěl k závěru o vině obžalovaného daným činem, krajský soud po doplnění dokazování zhodnotil důkazy odlišně, v jeho očích tyto důkazy nejsou dostatečné pro jednoznačný závěr o subjektivní stránce činu, což je jeden ze znaků trestného činu, bez jehož naplnění není možno obžalovaného uznat vinným trestným činem. Daná skutková podstata trestného činu předpokládá, „z nedbalosti způsobené obecné nebezpečí“ v zákoně dále rozvedené (v projednávané věci nepochybně vzniklé). Nedbalost pak musí být ve smyslu § 16 trestního zákoníku alespoň nevědomá, tedy obžalovaný neví, že může způsobit následek, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V tomto případě by tak muselo být prokázáno, že obžalovaný měl a mohl vědět, že poškozený [celé jméno poškozeného] provádí přepouštění plynu, což dle názoru krajského soudu nemohl vědět, pokud se jednalo o exces poškozeného, o bezprostřední samostatný nápad poškozeného takovou činností např., vyzkoušet“. Minimálně není možno takový závěr vyloučit.

10. Z uvedeného důvodu krajský soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a obžalovaného zprostil obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť skutek se nepochybně stal, je trestným činem, neboť nepovolená činnost prováděná poškozeným, která vyústila ve výbuch, jenž způsobil dané následky, naplňuje znaky příslušného trestného činu, nicméně nebylo prokázáno, že skutek spáchal právě obžalovaný, kterýžto nemusel vědět o tom, že poškozený v konkrétním jediném prokázaném případě nedovoleného přečerpávání propan butanu takovou činností koná. Pouze pro úplnost je nutné uvést, že se soudem prvního stupně souhlasí odvolací soud v tom, že v příčinné souvislosti s následkem v podobě popsané ve výroku rozsudku (ohrožení lidí, škoda na majetku, zastavení provozu a evakuace osob) je toliko jednání spočívající v nedovolené manipulaci s propan butanem, nikoliv další okolnosti týkající se administrativního řešení provozu obžalovaného (tedy otázka, zda obžalovaný měl prostory kolaudovány zcela dle platných právních předpisů, když toto sice je pochybením obžalovaného, nicméně prokazatelně nezpůsobilo daný následek, neboť fakticky nebylo shledáno a prokázáno, že by stavebně technický stav objektu jakýmkoliv způsobem přispěl ke vzniku následku). Obdobně byla okrajově řešena i otázka množství lahví umístěných v objektu, kdy je možno dovést, že k vzniku následku v podobě výbuchu plynu, nevedlo množství skladovaných lahví. Za předpokladu, kdy by byla prokázána vina obžalovaného, by samozřejmě bylo možno řešit otázku, zda množství skladovaných lahví nezintenzivnilo následek, tedy nezpůsobilo více výbuchů, větší zahoření atd., nicméně jak bylo uvedeno výše, krajský soud neshledává nedbalostní zavinění obžalovaného, tudíž řešení dané otázky je bezpředmětné. [příjmení] počet skladovaných lahví nemohl mít vliv na vznik výbuchu a zahoření.

11. Z výše uvedených důvodů tak krajský soud shledal odvolání obžalovaného důvodným, napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaného zprostil obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Tachov 21. července 2020

Mgr. Miloslav Sedláček v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Helena Przybylová v. r.